

[ב] ירכמח יד. ע"ש,
 [ג] ע"י חסד כירחח דר ב
 ע"א ד"ה תפישו ע"ב
 (ש"מ) מהר"ב ונשבורג,
 [ג] נזיר מב הויתו ג:
 [ד] [ע"ן חוס']
 כנהלד"ן מזו: ד"ה:
 משימחוס ומוס' נמוטח ד:
 ד"ה ע"ש שיקסוס ומוס'
 שנת קנז: ד"ה ע"ש
 שיקסוס ומוס' נמוטח ג:
 ד"ה [ע"ן חוס']
 [כ] ספר הישר (חידושים)
 סי' תנה, [ז] לקמן עמוד ב'
 [ח] ע"י חסד כירחח ב'
 ע"א ד"ה אבר רב מן
 בנינו אינו חוצין ובר
 (ש"מ) מהר"ב ונשבורג
 ומוס' ש"ע ז' סי' ב' (ש"מ),
 [ט] ע"י חוס' סוכה ל'
 ד"ה כי היכי מוס' נמוטח
 ט. ד"ה אמר רבן.

גליון הש"ס

גפ' חציו ברוב אבר.
 ע"י עירובין דף טו ע"א:
 חוס' ד"ה פרוץ: ש"ס
 הדבוק שני ע"י הרמב"ם.
 ע"י חציו דף ט"ז ע"ב
 חוס' ד"ה ע"ד

הגהות וצינונים

- [א] דפוס שונוניו רבה,
 וצ"י חוס' סוכה ל' ע"א:
 [ב] "בטלתי מהו" ליתא
 בדפוס שונוניו, וז"מ
 מרשיי (ס"ז"ה מהו) ולא
 גרסי ליה. וגם הרמב"ם
 השמיט. אבל בריב"ן
 הלכות בברכות פ"ג הוא
 כלפניו: [ג] [פ"י נתכלן
 שפתו בית הרוחם, עובדי
 (גליון): [ד] צ"ל [ע"ן
 (גליון). וי"ח ב"ה
 ורביצאה רפי' ב"ה
 לפני מהרש"ל והש"מ:
 [ה] [צ"ל: אי וכן העתיק
 הכ"מ בפ"ד מהלכות
 בכורות] (גליון):
 [ו] תיחול קדושה
 בשעת (כת"י): [ז] [נעת
 הדפוס] (גליון). וצ"י
 למחוק תיבות "קיד"
 ו"נעקרו" ולגרוס:
 "נעקרו. קודם לכן ונכנסו
 לפניו ותלו לו
 בצאורו": (דפוס),
 ונשתבש בדפוסים
 מאוחרים מפני שטעו
 בכנות (מהרש"ל):
 [ח] גירסת רש"י
 משיורתא אבל הכ"מ
 העתיק (מסורת) (גליון):
 [ט] [ג"ב תורה שפה
 חיננה. רש"י פרק אלו
 מומין וכן בערוך ע"ד:
 חו. רש"י] (גליון):
 [י] כת"י "ורוב" מראה
 כהן
 [יא] ומפסיק (כת"י):
 [ב] ל"א שפ"ח (כת"י):
 [ג] אחותו הגדולה
 הקטנה מנין, כצ"ל
 (רש"י): [ד] דפוס דרד
 מרגלוותו (הושטט
 בדפוסים מאוחרים):

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

ואי אתמוך בהא בהא קאמר רבה. מכלן ולהצא להי אמרת למפרע קולח הוא דלח קדיש: מוחתך ומניח. עד שילא הרוז ואע"ג שילא הרוז והרי החמיות לפניו משליכו לכלבס אי אמרת בשלמא מכלן ולהצא הוא קדוש ומקמי יליאת רוז מקמי הכי לא חלה קדושה עלייהו אלח אי אמרת למפרע הוא קדוש הא כיון דרוצא קמ' איגלאי מלתא ציליתא הרוז דמיעקרה קדוש להו: א"א מוחתך ומש"יך. דכיון דליתנהו אמאי תיחול"ש בשעת גמר יליאת הרוז ואיסורא ליכא דהא כי שדא קמא חולין הוא אצל צילא שלט ומוכרו לעובד כוכבס וחזר וילא שלט אחר וכולן לפניו איכא למימר אגלאי מלתא ותיילא למפרע ומצטלה מזכרה: אדתינ יצא רובו. ומשמע צנת אחת: נעשה כמי שיצא רובו. צנת אחת: הלכו בבאבים. דמפרע ואול שילא רוזו צמיעוט אצר רוז העובר ילא ומיעוט א' מן האצרים השלים ליליאת הרוז וקא מיבעיא ליה הלכו באצרים אחר הרוז דנשדי מיעוט אצר שילא צנת רוזו שצפנים והיו כמלן דלח נפק האי מיעוט וליכא יליאת רוז עובר ואס רכה מוחתך ומשליך לכלבס ומשוס מטיל מוס כדקדיס ליכא דמוטר להטיל מוס צנזור קודס שילא לאורי העולם" כגון יליאת ראשו או יליאת רוזו דרך מרגלותיו: או א"א ה"ב. ושדין ליה צנת רוז עובר דלח שבקינ רוז עובר ונייל צנת רוז אצר: א"א שיצא חציו. של עובר ורוז אצר משלים אותו הסכי ואי שדינא למיעוטא דגוואי צנת רוזא נפק ליה רוזא דולד: אי נימא רוזו ממש. וצנת אחת קא מיירי על כרחך דלע"ג דשנין קעל מוחתך ומניח נעשה כו' שנייה צעלמא שני אגז דוחקיה ומתניחין צמטעומיה קיימא: א"א כגון שיצא חציו ברוב אבר. וקרי ליה רוזו דשדין מיעוט אצר דגוואי צנת רוז אצר והוא ליה רוז עובר: א"א. לעולם לא הלכו ולא שדין מיעוט אצר צנת רוזא ומתניחין צילא רוזו ממש ודקשיא לך למאי איטריך כגון שיהי מיעוט אחד מן האצרים משלים לרוז העובר ואיטריך לאשמעין דהוי רוזא ולא אמרינן שני מיעוט אצר שצמוך אחר רוז שצפנים וליכא ליה אלא שדייה צנת רוז העובר הואיל וצהדיה נפיק: ברובו כפי. שגל ונכרך כפי דקל כעין מרייל"א של גפנים: מהו. שמהא חלייה ואמרין כיון דלח נגט צנתא לא קדיש דהא רחס הוא דמקדש דצדידה חלה רחמנא ולקמני צני אימת כרכו ובמ"ל סיב האי חלייה דמין שלא צמניו הוא: ש"א. מי הוא חלייה או לא: ברבנות. אשה צדיה והוליאמו והפסיקו ידיה צינו לצין הרחס מי אמרינן כיון דלורחיה הוא לילד את צהממה לאו חלייה היא: היכי דמי.

מאי אמרת ומניח ואי אמרת למפרע קדוש יקבר מבעי ליה. תימיה דלמ"ד נמי מכלן ולהצא הוא קדוש אמאי משליך לכלבס כיון דכבר ילא רוזו דהא צרוז ממוחך נמי חשיב ליה ליה ליה דלאר צהמפלת (מ"ה דף טז).

ואי אתמוך בהא בהא קאמר רבה אבל בהא אימא מודי ליה לרב הונא צריכא תנן המבכרת המקשה לילד מוחתך אבר אבר ומשליך לכלבים מאי לאו מוחתך ומניח ואי אמרת למפרע הוא קדוש יקבר מביעי ליה לא הכא במאי עסקינן במוחתך ומשליך אבל מוחתך ומניח מאי יקבר אדחנא סיפא יצא רובו יקבר ונפטרה מן הבכורה ליפלו וליתני בדידיה במה דברים אמורים במוחתך ומשליך אבר אבר אבל מוחתך ומניח יקבר הכי נמי קאמר "בר"א במוחתך ומשליך אבל מוחתך ומניח נעשה כמי שיצא רובו ויקבר" בעי רבא הלכו באיברין אחר הרוב" או לא הלכו באיברין אחר הרוב היכי דמי אימיא כגון שיצא רוב במיעוט אבר וקא מיבעיא ליה האי מיעוט דבראי בתר רוב דאבר שדין ליה או בתר רובא דעובר ואוליין בתר רוב אבר אלא כגון שיצא חציו ברוב אבר וקא מיבעיא ליה ההוא מיעוט דבגואי מהו למישידיה בתר רוב אבר ת"ש יצא רובו הרי זה יקבר מאי רובו אימיא רובו ממש עד השתא לא אשמעינן דרובו ככולו אלא כגון שיצא חציו ברוב אבר לא כגון שיצא רובו במיעוט אבר וקב"ל דלא שבקינ רובו דעובר דבהמה ואוליין בתר אבר בעי רבא" דכרכו בסבי מהו בשליתיה מהו בשליתיה אורחיה הוא אלא בשלייא אחרת מהו יברכתו ואחותו והוציאיתו מהו היכי דמי אי דנפק דרך רישיה פטרתיא אלא דנפק דרך מרגלותיו בלעתהו חולדה והוציאיתו מהו הוציאיתו הא אפיקתיא אלא בלעתו והוציאיתו והכניסתו והקיאיתו ויצא מאליו מהו" ה"ה הריב"ק שני רחמים ויצא מזה ונכנס לזה מהו ידיה פטר דלאו ידיה לא פטר או דלמא דלאו ידיה נמי פטר תיקו בעי רב אחא" נפתחו כותלי בית הרחם מהו אויר רחם מקדש והאיכא או דלמא נגיעת רחם מקדשה והא ליכא בעי מד בר רב אשי נעקרו כותלי בית הרחם מהו נעקרו ונעקרו כותלי ותלו ליה בצואריה מאי במקומן מקדשי שלא במקומן לא מקדשי או דלמא שלא במקומן נמי מקדשי בעי מנייה ר' ירמיה מר' זירא נגממו כותלי בית הרחם" מהו א"ל קא נגעת בבועיא דאיבעיא לן דבעי ר' זירא ואמרי לה בעא מנייה ר' זירא מרבי אסי יעומד מרובה על הפרוץ ויצא דרך פרוץ פרוץ מרובה על העומד דאיכא בעולם נגממו" לא קא מיבעיא ליה" מתני' הרי

עין משפט
 גר מצוה
 כ א מ"י פ"ד מאלמח
 צבורה הלכה ד ט"ע
 י"ד ק"י ש"ט ט"ק א'
 בא ג מ"י ט"ס הלכה ט'
 ט"ע ט"ס ט"ק ד'
 כב ד ה ז ז מ"י פ"ד
 מאלמח צבורה הלכה
 ח'
 כג ח מ"י ט"ס הלכה י'
 כד ט מ"י ט"ס הלכה י'
 כה י מ"י ט"ס הלכה י'
 כז ב מ"י ט"ס הלכה י"א

רבינו גרשום

ואי אתמוך בהא בהא קאמר רבה. ביצא שלישי דרך דופן ועניו שלישי דרך רחם מיכן ולהבא קדוש לחתומא אבל הכא ביצא שלישי ומכרו לעובד כוכבים דאי אבר מן ולהבא קדוש [הין] לקולא הוא אימא מודי לה לרב הונא דלמפרע קדוש צריכא דכשם שאמרו לחתומא כך אמרו לקולא: הבא במאי עסקינן במוחתך ומשליך לכלבים. כלומר דלא יצא רוב יחד: היכי דמי אימיא כגון שיצא רובו במיעוט אבר. כלומר שיצא רובו של עובר בכלל מיעוט אבר ורובו של אבר היה במיעוט וקא מיבעיא ליה האי מיעוט אבר דבראי בתר רובא דבהמה שדין ליה יצא רובו יקבר או דלמא שדין ליה בתר רובו ולא חל עליה קדושה וישליך לבלוי: אלא כגון שיצא חציו ברוב אבר. כלומר חציו דעובר בכלל רוב אבר וקא מיבעיא ליה ההוא מיעוט אבר דבראי בתר רוב אבר דבראי והוא ליה יצא רובו יקבר או דלמא שדין ליה בתר רובו ולא חל עליה קדושה וישליך לבלוי: אלא כגון שיצא חציו ברוב אבר. כלומר חציו דעובר בכלל רוב אבר וקא מיבעיא ליה ההוא מיעוט אבר דבראי בתר רוב אבר דבראי והוא ליה יצא רובו יקבר או דלמא שדין ליה בתר רובו ולא חל עליה קדושה ומשליכו לבלוי: לא כגון שיצא רובו במיעוט אבר. כלומר דאמרין לעיל: בעי רבא כרכו בסבי מהו: כלומר רחס מקדש בכור היכי קמיבעיא ליה כרכו בסבי שלא נגט הבכור ברחם מהו שיקדש בכורה ולהאיר מיכן תחא האם פטורה מן הבכורה: כרכתי אחותו והוציאיתו כ"י. אשה כרכתה בשוס דבר אחותו והוציאיתו מהו: היכי דמי אי דנפק העובר דרך רישיה תחילה ואח"כ אחותו וכרכתי והוציאיתו: פטרתיה ורישה מן הבכורה לאחור חשבוב כילוד וחשבוב כבוד פטורה מן הבכורה לאחור מיכן: הוציאיתו הא אפיקתיא. כלומר ואינו קדוש: הכי גרסי' אלא בלעתו דלמא ולד ידיה הוא או דלמא כיון דרחמה מקדש פטר תיקו: בעי רב אחא יצא כותלי בית הרחם מהו. יצא רבא ממיניו אמר ועקר כותלי בית הרחם ותלו ליה בצואריה. כלומר כשולד הולד כותלי בית הרחם על הכל אלא נחתכו כותלי בית הרחם למעלה: ועומד מרובה על הפרוץ. בבית הרחם:

כל הני צעיי: אי דנפק דרך ראשו. ואחר שהוליאו אותו עשו צ' אחד מן הדברים הללו: פטרתיה. רישה לרחם וקדוש מיד דהא ילא ראשו הרי זה כילוד: דרך מרגלותיו. וקודם יליאת רוז כרכתו: בלעתהו. מולדה צמוך הרחס והוליאיתו: הא אפיקתיא. כשהיה צלוע ולא נגט צנתא והיינו כרכתו: א"א בלעתו והוציאיתו והכניסתו והקיאיתו ויצא מאליו מהו. מי קדוש צהאי יליאת אחרונה או לא: ונכנס אזה מהו. נפטרה צהממה האחרת מן הבכורה או לא: נפתחו. גרסינן נפתחו נחתכו כשהיה לא נגט: נעקרו. קס"ד קודם לכן נעקרו ונפלו: הא ליתנהו. ומאן נקדיש לא אורי ולא נגיעה דהא אין כפן רחס: נעקרו. (קס"ד קודם לכן נעקרו) ונכנסו לפניו ונחלו לו צוארו: נגממו. ניטל מעושי החלטים מצפנים סביב צנזר: קבנתיא בבועיא דאיבעיא איין. כבר ומשה אמה למד את תשנפתך: ויצא דרך פרוץ. מהו מי אתמרין כיון דשומד מרובה עליו הוא ליה כליאו כולו עומד ל"א נגממו מצפנים ושפס חלינוה מצפנת" וקא מיבעיא ליה תורא" צלא מקדש או לא: מתני'

דק"ל רחס מקדש ועכשיו נפתחו כותלי הרחם שאין בהמה בית הרחם מהו: נעקרו הא ליתנהו. ולא מקדש הבכור ולא חשבוב בכור: אלא נעקרו ותלו ליה בצואריה. כלומר כשולד הולד כותלי בית הרחם ותלו ליה בצואריה: נגממו. שלא נפתחו על הכל אלא נחתכו כותלי בית הרחם למעלה: ועומד מרובה על הפרוץ. בבית הרחם:

כו א מיי פ"ז מלכות
שאר אבות טומונה
לכה ג:
כח ב מיי פ"ז עס הלכה
ג:

רבינו גרשום

והושיט הרועה את ידו.
בבית הרחם: ונגע בו.
במעי אמו. אם הועילה
לו אמו להחיותו
באכילה. בשחיטת אמו
לא תועיל לו מחיים
בשמו בחיים אפי"ג
ושהובר מה בתוך מעיה
שכמה היא אינה טמאה
מחיים כן לא יהא עוברת
שבתוך מעיה (מטמא)
אפי"ג ממחת: מהלכי
כפים בחיה טמאה לך.
לכומר עובר טמא שהוא
מהלכי כפים שאין פרסות
סדוקות בחיה טמאה לך
לכומר אף שהוא היה
סימתי לך: אלא מעתה
קלוט במעי פרה
ליטמא. השתה דאמרת
מהלכי כפים בחיה
סימתי לך קלוט במעי
פרה ליטמא כו: מהלכי
ארבע במהלכי ארבע
הוא. כלומר לא מצית
אמרת הכי דכתיב כל
הולך על גחון וכל הולך
על כפיו בכל החיה
ההולכת על ארבע בעיני
שיהא עובר ואם שיון
כשם שתעובר טמא שן
תהא האם טמאה: והאי
מהלכי ארבע במהלכי
שמונה. כלומר דאם
פרסותיה סדוקות: איה
לא דרבי יצחק היה
אמינא כוליה כו.
לכומר טמא אימנא בנבלת
חיה טמאה או בנבלת
בהמה טמאה כוליה
[לכרבי:] הוא דאית
לקמן קמ"ל דרבי יצחק:
למרות נבלת בהמה
(טמאה) [טהורה]
שטמאה כו. כלומר ממי
ימות מן הבהמה
כדאמרין לעיל: גם לי
וכל הולך על כפיו בכל
החיה ההולכת. אפי"
הולכת חיה על ארבע
טמא הוא לכס לך ונגוע
בנבלת חיה: מהלכי
כפים בחיה וגו'. כלומר
צירכה לו למדורש שעובר
טמא במעי טמאה אפי"
שהאם בחיים וכרדי
יצחק:

[מכאן שיך לרף ע"א]
בהמה טהורה בכלל
חיה טהורה לסימנין.
כלומר בחיה נאמר סימנין
דכתיב זאת החיה אשר
תאכלו כל הפרסות פיה:
וגו' ובהמה בכלל חיה:
חיה טהורה כללה
בהמה טהורה לרבינו.
כלומר להבהרעה חביב
בהמה ולא כתיב חיה
דכתיב (ויקרא יט ט)
המתין לא תביטת כלים:
וחיה בכלל בהמה:
דתניא רבי אבא אקרא
אני חיה. כלומר ולא
צריך לימכתח או בנבלת
בהמה טמאה ליכתוב
בנבלת חיה טמאה ואי
ידע דבהמה בכלל חיה:
בהמה למה נאמרה
נאמר כאן בהמה
טמאה. בירקא: ונאמר
להלן בהמה טמאה.
כעו איה אהוין אן בהמה
טמאה ואכל מביש זבחי
השלמים אשר לה: מה
להלן בטומאת אקראש
המתובר מדבר אף כאן
בטומאת הקדש המתובר
מדבר. דאי נכתוב
בנבלת בהמה טמאה בין
בהמה חיה ועוף טמאה

ע: בהמה המקשה פרק רביעי חולין

מאי מעמא דתנא קמא. וא"ת ומאי קצעי והא טומאה בלועה
היא ולא מטמא וי"ל דמשום דר' עקיבא מטמא לקמן (דף
עב) עובר צמעי אשה אלטרין ליה הכא גצי בהמה ק"ו כדפרש
צקונטרס דלפי ר' עקיבא מודה הכא א"נ משום דהיה לנו לנטמאות

מוכל הולך על כפיו צקמון אפילו
קלוט צמעי קלוטה אף לאו ק"ו והשתת
לחיטא ק"ו מוקי לה תנא קמא
לדקשא לתרמי: פרה ליטמא. הוה מלי לשנויי דלהכי
אחיט ק"ו דרב חסדא חלף דעדיפא
משני: קלוט במעי קלוטה. וא"ת
ומאי פרין אף הכי נמי דלחיטא דר'
יוסי הגלילי קיימין דרש' תמין צפרק
ד' וה' (צ"ק מה): גצי ועצו השור נקי
דרש' נקי ממתי ולדות ומשמע דמוקי
את להנאת עורו ו' ואם כן סבר כרבי
שמעון דאסר קלוט כשיטא לאיר
העולם דנפקא מלת דרבינו צפ"ק
לצבורות (דף ו'.) וי"ל * דנימא ליה
לישז מילתא דר' יוסי דהכא אפילו
למאן דשרי קלוט א"נ הכא איירי
גראשו ורוחו דומים לאמו דלפי ר"ש
מודה צהיא דשרי כדמוכח התם:
פ' חיה טמאה בכ"ף בהמה טמאה
ל' הרבנא. דכל חד משמע
מידוש כלומר דממתת דמיה בכלל צהמה
שמעו שפיר אסור הרבנא ומיהו
בלאו הכי ידעין דלפי צפופות גמרי'
הרבנא צהמתך צהמתך משעת
דלמרי' שור שנתא את הפר' (צ"ק מה):
ולרצני

לה רב אחרבו בר אמי חזיר במעי חזיר
במהלכי שמונה הוא אלא אמר רב
נחמן בר יצחק דהוא בר יצחק מהכא פ' נפש כי"ו תגע
בכל טמא או בנבלת חיה טמאה או בנבלת
בהמה טמאה וכל הולך על כפיו בכל החיה
ההולכת על ארבע בעיני שיהא עובר ואם שיון
כשם שתעובר טמא שן תהא האם טמאה: והאי
מהלכי ארבע במהלכי שמונה. כלומר דאם
פרסותיה סדוקות: איה לא דרבי יצחק היה
אמינא כוליה כו.
לכומר טמא אימנא בנבלת
חיה טמאה או בנבלת
בהמה טמאה כוליה
[לכרבי:] הוא דאית
לקמן קמ"ל דרבי יצחק:
למרות נבלת בהמה
(טמאה) [טהורה]
שטמאה כו. כלומר ממי
ימות מן הבהמה
כדאמרין לעיל: גם לי
וכל הולך על כפיו בכל
החיה ההולכת. אפי"
הולכת חיה על ארבע
טמא הוא לכס לך ונגוע
בנבלת חיה: מהלכי
כפים בחיה וגו'. כלומר
צירכה לו למדורש שעובר
טמא במעי טמאה אפי"
שהאם בחיים וכרדי
יצחק:

מסורת הש"ס עם הוספות

(א) עיין רש"י ותוס'
בכורות כב. ע"א ד"ה
(ד) (ש"ס) וכן הגר"ם וכן
צ"ח לתוס'. (ג) [לקמן
ע"ה]. (א) ללייל סח.
(ד) ע"א. (ה) ויקרא יט ט.
(ו) עיין ר"מ. (ז) עיין
ד"ה.

הנהגות הב"ה

(ב) רש"י ד"ה א"כ כו'
נמנו אמרתי. ג' ע"ב עיין
מצדס דף מה ע"ב
נמתי':

גילוי הש"ס

תוס' ד"ה קלוט וכו'
דניחא איה ליישוב.
כעין זה כפי מוס'
שצעות דף ג ע"ב ד"ה
א"כ:

תורה אור השלם

(א) וכו' ימות מן הבהמה
אשר היא לךם לאכלה
היגע נבבלתה יקמא
עד הקרבן: ויקרא י"א ט'
(ב) וכל הולך על כפיו
בכל החיה ההולכת על
ארבע טמאים הם לךם
כל היגע נבבלתם
יקמא עד הקרבן:
[ויקרא י"א ט']

(ג) או נפש אשר תגע
בכל דבר טמא או
בנבלת חיה טמאה או
בנבלת בהמה טמאה
או בנבלת שרץ טמא
[נעלם ממנו והוא טמא
אישם: ויקרא ה' ב']

ליקוטי רש"י

קלוט במעי פרה.
עובר פרכוסיו קלוטו
כמלא ומעלא מצע פרה
[לייל סח.]

הגהות וצינונים

[א] נפש אשר תגע בכל
דבר טמא וכו'. כצ"ל
והוא בפי ויקרא ה' ב'
ודלא כדמייס בטעות על
פרשה זו (הגהות מהר"ב
רש"י: [ג] בני
רשב"ג):
ליקוט רמז תקל"ח
אני וכו' דהך דרשא
זו בהמה טמאה לפי
שיכתא כלל הכא. ועיי'
רש"י (גליון). ועיי'
רמב"ן ורד"ק ט"ז:
[ג] טמאה (דפוס)
ויצ"ה (רפ"ו):
[ד] דאמר (דפוס)
ויצ"ה רפ"ו: [ט] שייך
לדף.
[ו] עולא ע"ה תלמוד
וחיק (דפוס שונוצין):
[ז] כל חב"ה (דפוס)
ויצ"ה רפ"ו: [ח] צ"ל
במשנה תורה ר"ח [י]
[יא] צ"ל
ויביקרא (רא) (גליון):
[יב] שייך לדף ע"א.
[יג] (גליון):

בהמה טמאה בכלל חיה טמאה
מחמת לאשמועייה חיה טמאה
היא ובמהלכי כפיה חיה טמאה
היא ובמהלכי ארבע במהלכי
שמונה טמאה היא
אם עוברת עליה אדם או בהמה
או חיה טמאה טמאה היא
במהלכי כפיה חיה טמאה
היא ובמהלכי ארבע במהלכי
שמונה טמאה היא
אם עוברת עליה אדם או בהמה
או חיה טמאה טמאה היא
במהלכי כפיה חיה טמאה
היא ובמהלכי ארבע במהלכי
שמונה טמאה היא

והושיט הרועה את ידו. למוך מעיה: טהור. טעמא
דמרוייהו מפרש צנמי: גבו' ק"ו. כלומר אפי' לר' עקיבא דלמך
לקמן (דף עב) טומאה בלועה כגון עובר צמעי אשה טומאה^[ג] הכא
מודה מק"ו אס הועילה לו מחמת אמו להחיותו צמעי אשה טומאה
ל' לא תועיל לו כשהיא
חיה לטארו מלעמא: איתקש. נבלת
טהורה נבלת טהורה מי שאינו קרוי
נבלת צהורה אינו קרוי צהורה:
ע"ה כפי. שאין פרכוסיו סדוקות:
מהלכי כפים בחיה. צמוך גופה של
צהמה חיה דהיינו עובר טמא צמעי
אמו: טמאתי ד'ך. משום נבלת
דכתיב צסיפה הנוגע צנבלת יעמא:
קלוט. מת: במעי פרה ליטמא.
שהרי מהלכי כפים הוא: ומשני במהלכי
כפים במהלכי ארבע. צעיין דהכי
כתיב הולך על כפיו כל החיה ההולכת
על ארבע שאין לאמו חלף ד' רגליס
פון טמאה שאין פרכוסיה סדוקות:
גרון במעי גא' טמאה שעברה מין
טהור: לא טמא. צמעי אמו דלא
לאו מהלך על כפים הוא ור' יוסי פסיק
ותני צטמאה טמא: קלוט במעי
קלוטה. ואמו טהורה היא חלף טוולה
כך: ליטמא. צמעי אמו ומתני פסיק
ותני צטוורה טהור: ק' וחומר דרב
חסדא. אס הועילה לו אמו כו': א"א
איזה זה. נבלת שחוקה מין נבלת
טהורה לטהורה: זו נבלת עובר.
דהא נטולה ליכא לאוקמיה דהא
נבלת טהורה מוטמאה למכריז וכי
ימות מן הצהמה אשר היא לטם וגו'
אלא צנבלת עובר מימוקמא צטטורה
טהור מקל וחומר וצטמאה טמא
דליכא קל וחומר דקס ליה ממילא
צטומות נבלת מלחר שמת ולא
דרש' מהקסא: אי לא דר' יצחק היה
אמינא כוליה האי קרא דברבי אתא.
דלמרי' (דף ע"ב) אקרא חני
חיה צהמה למה נלמרה כו' ועובר
טמאה דטהור תיפוק לן מהקסא
לעיל ואע"ג דרצי מצהמה טמאה
נפקא ודרצ נתמן תיפוק ממיה ה'
קיימין ל' (שצעות דף ט'.) פרשה
שלמרה ונשנית מפני מידוש אחד
נשנית השתא דכתיב כל הולך על
כפיו דלפסקא מהקסא דלא נקט
דרש' מצנבלת חיה טמאה ולמריין
לדרש' אחל לכתיו עובר: הבי

מכאן שיך לרף ע"א]
בהמה טהורה בכלל
חיה טהורה לסימנין.
כלומר בחיה נאמר סימנין
דכתיב זאת החיה אשר
תאכלו כל הפרסות פיה:
וגו' ובהמה בכלל חיה:
חיה טהורה כללה
בהמה טהורה לרבינו.
כלומר להבהרעה חביב
בהמה ולא כתיב חיה
דכתיב (ויקרא יט ט)
המתין לא תביטת כלים:
וחיה בכלל בהמה:
דתניא רבי אבא אקרא
אני חיה. כלומר ולא
צריך לימכתח או בנבלת
בהמה טמאה ליכתוב
בנבלת חיה טמאה ואי
ידע דבהמה בכלל חיה:
בהמה למה נאמרה
נאמר כאן בהמה
טמאה. בירקא: ונאמר
להלן בהמה טמאה.
כעו איה אהוין אן בהמה
טמאה ואכל מביש זבחי
השלמים אשר לה: מה
להלן בטומאת אקראש
המתובר מדבר אף כאן
בטומאת הקדש המתובר
מדבר. דאי נכתוב
בנבלת בהמה טמאה בין
בהמה חיה ועוף טמאה